

στων ν' ἀναπληρώσωσιν ἔργον κινουμένων κανονο-
στοιχιῶν.

Οἱ ἀνδρειότεροι αὐτῶν ναῦται, διοικούμενοι ὑπὸ^{τὸν} ἀτρομήτων ἀξιωματικῶν ὑπηρέτουν εἰς τὸ πυρε-
βολικὸν τῶν πεπαλαιωμένων τούτων καὶ ἡγυ-
ροβολημένων πλοίων.

Οἱ Ἀγγλοι φθάσαντες εἰς Κοπενάγην, πρὶν ἡ
πάντα τὰ οὐδέτερα ναυτικὰ κατορθώσωσι τὴν ἔνω-
σιν των, ἥδηναντο νὰ διέλθωσι πρὸς ἀνατολὰς τοῦ
Μίδελ Γρούνδ, μὴ φροντίζοντες πολὺ περὶ τῶν Δα-
νῶν τῶν εὑρίσκομένων εἰς τὴν βασιλικὴν διαβάσιν,
καὶ νὰ κατέλθωσι διὰ τῆς τῶν Ὀλλανδῶν εἰς τὴν
Βαλτικὴν ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι ἐπροτίμησαν νὰ ὠ-
φεληθῶσιν ἐκ τῆς μονώσεως τῶν Δανῶν, νὰ τοὺς
ἀποσπάσωσι διὰ τολμηρᾶς τινος πράξικοπίας ἐκ
τῆς δύμοσπονδίας καὶ, γενόμενοι κύριοι τῆς εἰσ-
δού τῆς Βαλτικῆς, νὰ δρμήσωσι τάχιστα κατὰ
τῶν Σουηδῶν καὶ τῶν Ρώσσων. Τὸ σχέδιον τοῦτο
ἥτο συνετὸν καὶ τολμηρὸν συνάμα καὶ ἥνων τὰς
δύο γηώμας τοῦ Πάρκερ καὶ τοῦ Νέλσωνος, οἵτι-
νες σπανίως ἦσαν σύμφωνοι.

Η τριακοστὴ πρώτη Μαρτίου καὶ ἡ πρώτη Ἀ-
πριλίου παρῆλθον εἰς ἔξετασιν τῶν Δανικῶν γραμ-
μῶν οἱ Ἀγγλοι κατεγίνοντο νὰ καταμετρήσωσι
τὸ πλάτος καὶ τὸ βάθος τῶν διαβάσεων, ἵνα δια-
γράψωσι σχέδιον προσβολῆς. Οἱ Νέλσων καὶ δ
Πάρκερ, οἵτινες ἦσαν οἱ γηραιότεροι τοῦ στόλου,
καθὼς ἐπίσης καὶ διοικητὴς τοῦ πυροβολικοῦ, με-
τέθησαν ἐπιτοπίως ἵνα κατασκοπεύσωσιν οὗτοι
αὐτοὶ ἐπὶ τῶν πάγων καὶ ἐνίστε υπὸ τὰς βολὰς
τῶν ἐχθρικῶν σφαιροβόλων δ Νέλσων ἴσχυρίσθη,
ὅτι μετὰ δέκα πλοίων ἥδυνατο νὰ προσβάλῃ καὶ
κυριεύσῃ τὴν δεξιὰν γραμμὴν τῶν Δανῶν, τὸ
σχέδιον του ἥτο νὰ καταβῇ κατὰ μῆκος τοῦ Μί-
δελ Γρούνδ διὰ τῆς διαβάσεως τῶν Ὀλλανδῶν καὶ
ν' ἀναβῇ μετὰ ταῦτα διὰ τῆς βασιλικῆς, ὅθεν ἔ-
μελλε νὰ ἔλθῃ ἀντιτάττων πλοῖον πρὸς πλοῖον
πρὸς τὴν γραμμὴν τῶν Δανῶν εἰς ἀπόστασιν ἐκα-
τὸν δρυγιῶν· ἥθελε προσέτι νὰ κτυπήσῃ διὰ τι-
νος μοίρας τοῦ στόλου τὴν ἀκίνητον κανονοστοι-
χίαν τῶν τριῶν στεμμάτων, καὶ ἀφοῦ τελείωσῃ
τὸ πῦρ ν' ἀποβιβάσῃ ἐκεῖ ἕως χιλίους ἄνδρας, ἵνα
καταλάβωσιν ἐξ ἐφόδου τὸ δύρρωμα τοῦτο. Ο
Πάρκερ δὲν ἔμελλε νὰ μεθέξῃ τῆς τολμηρᾶς ταύ-
της πράξεως· συνεφωνήθη μεταξύ των νὰ δια-
μείνῃ οὗτος ὅπισθεν σφαιροβολῶν τὴν ἀκρόπολιν
καὶ παραλαμβάνων τὰ βεβλαμένα πλοῖα· συνή-
νεσε μὲν δ Πάρκερ πρὸς τοῦτο ἀλλ' ἐπὶ τῷ δρῳ,
ὅτι δὲν ἥθελεν ἐκτεθῆ παρὰ τὸ δέον κατὰ τὸ ἐπι-

χέρημα τοῦτο ἐὰν ἐπαρουσιάζοντο μεγάλαι δισ-
κολίαι· ὅθεν παρεχώρησε μόνον δώδεκα πλοῖα εἰς
τὸν Νέλσων· τὴν πρώτην Ἀπριλίου περὶ τὸ ἐ-
σπέρας ὁ Νέλσων κατῆλθε διὰ τῆς διόδου τῶν
Ὀλλανδῶν καὶ ἐλθὼν προσωριμίσθη πολὺ κάτωθεν
τῆς Κοπενάγης εἰς τι ἄκρον τῆς νήσου Ἀμάκ,
καλούμενον Δραγώ, ἐχρειάζετο δὲ, ὅπως εἰσέλθῃ
εἰς τὴν βασιλικὴν δίοδον καὶ ὑπερβῆ ἀυτὴν,
ἄνεμος ὅλως ἐναντίος ἐκείνου, ὅστις τὸν ἔβοήθη-
σεν ἵνα κατέλθῃ διὰ τῆς διόδου τῶν Ὀλλανδῶν.
Καὶ τῷ ὄντι τὴν ἐπαύριον τὸ πρωῒ ἀνεμος ὅλως
ἀγτίθετος τοῦ ἐσπερινοῦ ἐπνευσε κατὰ τὴν ποθου-
μένην διεύθυνσιν, ὅθεν ἀνέβη διὰ τῆς βασιλικῆς
διόδου διαπλέων ἀναμέσον τῆς γραμμῆς τῶν Δα-
νῶν καὶ τῶν ἀβαθῶν ὑδάτων τοῦ Μίδελ Γρούνδ
καὶ ἐν φ προηγουμένως διηρεύνησαν τὸ βάθος τῆς
διαβάσεως ταύτης τρία μεγάλα πλοῖα ἐκάθησαν
ἐπὶ τοῦ Μίδελ Γρούνδ, ὅθεν ὁ Νέλσων εὑρέθη μό-
νον ἐπὶ κεφαλῆς ἐννέα πλοίων, ἀλλ' οὐδόλως ἐδει-
λίασε καὶ ἐλθὼν ἀντιπαρετάχθη πλησίον τῆς
γραμμῆς τῶν Δανῶν εἰς ἀπόστασιν ἥτις ἔμελλε
νὰ καταστήσῃ καταστρεπτικὰ τὰ ἀποτελέσματα
τοῦ πυροβολισμοῦ· ἡ ἔλλειψις τῶν τριῶν πλοίων
ἔγενετο ἐπαισθητὴ κατὰ τὴν προσβολὴν τῆς κα-
νονοστοιχίας τῶν τριῶν στεμμάτων.

Περὶ τὴν 10 τῆς πρωΐας ὅλος δ ἀγγλικὸς στό-
λος ἥτο παραπεταγμένος δεχόμενος καὶ ἀντιπέμ-
πων τρομακτικὸν πῦρ· μοἱρα τις βομβαρδοφόρων,
ἐν ᾧ εἰσήρχετο ὀλίγον ὑδωρ, ἔκειτο ἐπὶ τοῦ ἀβα-
θοῦς μέρους τοῦ Μίδελ Γρούνδ καὶ ἐξέπεμπε βόμ-
βας ἐπὶ τῆς Κοπενάγης, διερχομένας ὑπεράνω τῶν
δύο στόλων. Οἱ Δανοὶ εἶχον 800 τηλεβόλα εἰς τὴν
κανονοστοιχίαν, προξενοῦντες μεγάλην δι' αὐτῶν
ζημίαν εἰς τοὺς Ἀγγλους· οἱ ἀξιωματικοὶ οἱ διοι-
κοῦντες τὰς ισοπέδους σχεδίας ἀνέπτυξαν κατὰ
τὴν περίστασιν ταύτην σπανιωτάτην ἀνδρίαν καὶ
εὔρον εἰς τοὺς πυροβολιστὰς αὐτῶν εὐγενεστάτην
ἀφοσίωσιν.

(ἐπεται συνέχεια)

ΟΙ ΕΚ ΠΑΙΔΩΝ ΜΝΗΣΤΕΥΘΕΝΤΕΣ.

(Συνέχεια· ἵδε φυλλάδιον 20.)

Οἱ ερώνυμοις ἐπληροφορήθη πάντα τὰ συμβάντα
ἐκ τῶν ἐφημερίδων δ θάνατος τῆς Βικτωρίας τό-
σον ὀλίγον μετὰ τὴν ἐπιστολὴν του ἐπῆλθεν, ὡς ε
οὐδόλως ἀμφίβαλλε περὶ τῆς αἰτίας τῆς συμπτώ-
σεως τῶν δύο γεγονότων. Καὶ ἐλυπήθη μὲν ἡ

αστατος καρδια του, και επι τινας ήμερας έφαντο πάρα το σύνθετο σκεπτικό και σοβαρός, αλλά μετ' ολίγον ανεμίχθη αυθίς εν τῇ τύρῳ του κόσμου, και ως έχων ήδη πλήρη και ἐντελή τὴν ανεξαρτησίαν του κατεσίγκασε τὸν ἔλεγχον του συνειδότος του, τὸ διπέτον, εν παρόδῳ εἰρήθων, εἶχε λίαν ἐλαστικόν.

Ἐν τούτοις ή εὐδαιμονίᾳ τὴν διποίαν ἐνδιμίζεν δι τὸ πεπειρωτικόν. Οὐπισθοχώρει μείποτε σκέψιμον του. Ἀπαλλαχθεὶς τοῦ βαρέως ζυγοῦ, δοτίς τὸν ἐστενοχώρει, δὲν ἔγγωρίζει πᾶς νὰ μεταχειρίσθῃ τὴν ἐλευθερίαν, ητις τῷ ἐδόθη ὄυδέποτε σκεφθεὶς, ηγνέει ὅτι τὸ αἴτιον του κόρου ἐνέκειτο ἐν τῇ καρδιᾷ του. Ἐπεσκέφθη διθεν τὴν Ἔνταν, τὸ Βερολίνον, τους Περισίους, τὸ Λονδίνον και ἐπανείδε τὴν Γερμανίαν ἐν ἡ ἀκλοτε εὔρε τόσα θέλγητρα τῆς ζωῆς. Ἄλλ' ὅμως φεῦ! τὴν λύπην μόνον και τὴν ἀνδίαν ἀπήντησε παντού. Ἐδαπάνησεν ἀφθονον χρυσὸν, ἔπιε μέχρι σταγόνος τὸ ποτήριον τῶν ἥδονῶν, ἔτρεζε παντοῦ, ἔνθα ἐφαίνετο σκιὰ εὐδαιμονίας· μάταιαι προσπάθειαι! μετὰ ὀλιγοχρόνιον δοκιμάσιαν, ὑπέρποτε ἐξηντλημένος ἐνέπεσεν αὖθις εἰς τὴν ἀνδίαν και τὴν νοσαλγίαν.

Τρέχ εἴτη διήρκεσεν ἡ περιήγησίς του, ἐκ τῆς διποίας οὐδὲν ἔπερον ἐκέρδισεν ἡ θιλψιαν ἀπειρον, και τὴν θλιβερὰν πεποίθησιν δι τὸ οὐδέποτε θὰ δυνηθῇ ν' ἀπαλλαγῇ αὐτῆς. Ἐπανῆλθεν εἰς Νεαπόλιν, οἱ δὲ φίλοι του μὴ δυνάμενοι νὰ τὸν ἀναγνωρίσωσιν, ἀπέδιδον τὴν μεταβολὴν του εἰς ἴδιοτροπίεν, ην ἐν Ἀγγλίᾳ ἀπέκτησεν.

Η ἀπελπισία κατέλαβεν αὐτὸν· προσέτρεξεν εἰς τὰς παραδοξοτέρας διατκεδάσεις, ἐρδίφθη εἰς τὰς πλέον ἀκατανοήτους και δαιπανηρὰς φαντασιοπληξίας, ἀλλ' η χρά τὸν ἥδυνόθη πλέον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ τεταλαιπωρημένον πνεῦμα του, η ἀγρία ἥδονή ἔφευγε πρὸ ςτοῦ, και δι τούς αὐτοὺς οὐδεμίαν πλέον εὑρίσκειν ἀνάπτασιν.

Ἐπι τέλους ὅμως η τύχη η ὅλαι αἱ ἀπηλπισμέναι προσπάθειαι του τὸν συνέδραμον. Περιφερόμενος εν μιᾷ ωραίᾳ ἐκρινῇ ήμέρᾳ εἰς τὰς δόμους τῆς Νεαπόλεως, εἰσῆλθε, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διατί, εἰς ἐκκλησίαν τινὰ, ἔνθα ἐψαλλον τὸν ἐσπειρινόν· οἱ κώδωνες ἤχουν, τὸ φᾶς τῶν λαμπάδων ἐφωτίζει τὸ θυσιαστήριον, και ἐν μέσῳ του χωροῦ, τὸ ἀσμα τῶν ψαλμῶν ὑψούστο μέχρι τῶν θόλων. Ἐν τῇ σκοτίᾳ και τῇ σωπῇ τῇ πανταγού τὸν πεπιράτοιση παρετήρησεν δι Ιερώνυμος γυναῖκα τινὰ πενθήμως ἐνδεδυμένην, γονυκλινὴ ἐνώπιον του θυσιαστηρίου και βεβουθισμένην εἰς βαθεῖαν κατάνυξιν. Τὸ εὐγε-

νὲς και συγκινητικὸν ἥθος της τὸν προσέβαλε μολονότι δὲ δὲν ἥδυνόθη νὰ διαχρίνῃ τοὺς χαρακτῆρας της, οὓς μέλας πέπλος ἐκάλυπτεν, ἐκ τοῦ χαρίεντος ὅμως ἀνασήματός της, ἐκ τῶν ἀπλῶν και κεμψοπρεπῶν ἐνδυμάτων της, ἐκ τοῦ τρόπου της τέλος διέκρινε γυναῖκα ὑψηλῆς περιωπῆς και μεγίστης ώραιότητος. Ἐκ στολῆ δύο ὑπηρέται ἵσταντο διπισθέν της, οἵτινες βεβαίως τὴν συνωδευον, διεῖτι εὐδεις ἀλλος ἡτο πλησίον της, ὅπως ὑποθέση τις ὅτι εἰς αὐτὸν ἀνηκον. Ἀμα ἐτελεσθεν δι εσπειρινός, δι λαδὸς ἡτοιμάσθη ν' ἀπέλθη, και μετ' αὐτοῦ και ἡ ωραία ἄγνωστος. Ὕγέρθη λοιπὸν ἀπὸ τὰς βαθυμίας, ἐν αἷς ἔγονυπέτει· οἱ ὑπηρέται της ἐλαθον δι μὲν τὸ προσευχητάριον, δι δὲ τὸ ἄκρον τῆς ἐσθῆτος της. Ο μαρκήσιος τότε εἶδε πρόσωπον τοῦ διποίου η λίαν εὐγενῆς ωραιότης και η θεία ἐκφραστις τὸν ἐμάγευσαν. Τὰ θέλγητρά της ἐπηνέζανεν η μεγάλη ωχρότης της, ἔνεκα τῆς διποίας ἔτι μᾶλλον ἐσπινθροβόλουν οἱ μεγάλοι μέλανες διφθαλμοὶ της· δι ιερώνυμος κατεληθῆτη δι πὸ ἐκτάκτου συγχινήσεως, τὴν ἡκολούθησε και ἐστάθη ἔγγυς τῆς θύρας τῆς ἐκκλησίας, ὅπως δυνηθῇ νὰ τὴν ἰδῃ ἐξερχομένην· εὔρε δὲ αὐτὴν ἐν τῷ ὑπαίθρῳ ωραιοτέραν η ἐν τῷ σκότει τοῦ ναοῦ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπροχώρησεν περικαλλὲς διχημα, εἰς τὸ διποίον εἰσῆλθεν η ἄγνωστος κυρέχ και ἀνεχώρησεν. Ο μαρκήσιος ἔμεινεν ἀκίνητος και ἐκθαμβώς ως νὰ διετέλει υπὸ τὸ κράτος δι πτασίας. Εἰσελθὼν τέλος και αὐτὸς εἰς τὸ διχημα, εύρισκόμενον ἔμπροσθεν τῆς ἐκκλησίας, ἐσύστησεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην νὰ ἀκολουθήσῃ ἀκριβῶς τὸ διχημα τῆς ἀγνώστου. Ἐξῆλθον οὕτως μετά τινας περιστροφὰς ἐκτὸς τῆς πόλεως και ὕδειον ἐπὶ ὅδου μονήρους, ἀγούστης εἰς τὴν ἐξοχήν. Οἶκοι· μόνον τινὲς ἐφαίνοντο ἐδῶ και ἐκεὶ διεσπαρμένοι μετὰ τινὰς στιγμὰς εὑρέθη ἐνώπιον μεγάρου μεγαλοπρεποῦς, ὅπερ ἐφαίνετο κατὰ πρώτην ἐποψίν ἀκατοίκητον, ἀλλὰ τὸ διποίον και ἐν τῇ διποίᾳ εύρισκετο καταστάσει ἐσωζένει εἰσέτι λειψανα τοῦ ἀρχαίου μεγαλείου του. Η ἀμάξα ἐστάθη, εἰσελθοῦσα εἰς πυκνὴν δενδροφυτίαν, και αἱ θύραι τοῦ μεγάρου ἐκλείσθησαν κατόπιν αὐτῆς. Ο μαρκήσιος κατηληθεν ἀμέσως, ἀπέπεμψε τὸ διχημά του και ἐκρούστε τὸν κώδωνα τῆς θύρας· οὐδεὶς ἐφαίνετο, ἐκεῖνος ὅμως ἀπανέλαβεν εἰκοσάκις τὸ κρούστιμον. Τέλος μικρὰ θύρα ἦνεώθη και γρατὰ τις προτείνασα τὴν κεφαλὴν τὸν θήρωτης τὶς ζητεῖ. Ο μαρκήσιος ἀπεκρίθη ὅτι ἥλθεν ὅπως πληροφορηθῇ περὶ τοῦ ὄυδέματος τῶν κατοικοῦντων τὴν

έπαυλιν. Ή γραία κατά πρῶτον ἐφάνη ἐκπλαγεῖσα, καὶ ἐπὶ πολὺ ὥρνθη νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν περί ἔργειαν αὐτοῦ, ἀλλ' ὑποκύψασα εἰς τὰς θερμάς του παρακλήσεις καὶ ιδίως εἰς τοῦ στίλβογτος χρυσοῦ τὴν ἐπιβρόην, τῷ ἔξενθηκεν ὅτι κυρία τις ξένη, ὑψηλῆς περιωπῆς καὶ ἀπαρηγόρητος διατελοῦσα ἐνεκα τοῦ θακάτου τοῦ συζύγου της, εἶχεν ἐνοικάσει πρό τινων ἔβδομάδων τὴν πρὸν ἀκατοίκητον ταύτην ἐπαυλιν, ὅτι αὔτη ἔη ὅλως μόνη καὶ βεβυθισμένη εἰς μεγάλην θλίψιν. Ή γραία δὲν ἤθελη νὰ τοῦ φανερώσῃ τὸ ὄνομα τῆς κυρίας ταύτης, ὃ δὲ μαρκήσιος ὑπέθεσεν ὅτι ἔη ἀγνοίας μᾶλλον ἢ ἐκ προθέσεως ἔκρυπτε τοῦτο, διότι πιθανὸν ἡ κυρία νὰ μὴ ἤθελε νὰ γνωστοποιήσῃ τὸ ὄνομά της εἰς μίαν γραίαν θυρωρὸν, ἢ ἔσω καὶ οἰκονόμον ἐν τῇ ἐπαύλει.

Ἄτελεις ἦσαν βεβαίως αἱ δοθεῖσαι τῷ Ἱερώνυμῳ πληροφορίαι, ἀλλ' ἵκαναι ὅπως ἀνάψωσι τὸν ὑπάρχοντα ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας του σπινθῆρα. Ή καλλονὴ τῆς ἀγνώστου εἶχε διεγέρει τὸ πάθος του, ἢ δὲ τυχαία ὅλως συνάντησις καὶ τὸ καλύπτον αὐτὴν μυστήριον ἔτι μᾶλλον ηὗξαν αὐτό. Όθεν μετὰ μεγίστης δυσαρεσκείας ἐθεώρησε τὴν γραίαν νὰ τῷ ἀρνηθῆ πᾶσαν ἐλπίδα, τοῦ νὰ δμιλήσῃ πρὸς τὴν κυρίαν, ἢ τούλαχιστον νὰ τῇ γνωστοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του ταύτην.

Μὴ ἀποθαρρυνθεὶς δύως ἐκ τῶν καλυμάτων τούτων, ἐπανῆλθεν εἰς Νεάπολιν ὅπως συλλέξῃ ὅσας δυνηθῇ πληροφορίας περὶ τῆς μυστηριώδους ταύτης γυναικός ἐπὶ ματαίῳ δύως ἐπεσκέψθη τὰς αἰθούσας τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας, μάτην διὰ κατασκόπων ἀνίγνευσε πανταχοῦ οὐδὲν ηὔδυνθη νὰ μάθῃ. Ἄλλως τε δὲ φόβος μὴ ἔτερος τις εἰσδύσῃ εἰς τὸ μυστήριον του καὶ καταστῇ ἀντίπαλός του, τὸν ὑποχρέου νὰ λαμβάνῃ μεγάλας προφυλάξεις.

Τὴν ἐπιοῦσαν μετέβη εἰς τὴν αὐτὴν ἐκκλησίαν καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, καθ' ἣν εῦρε τὴν ὁραίαν ἀγνώστον προσευχημένην, ἀλλὰ δὲν τὴν εἶδεν. Εἰσῆλθεν εἰς ἄλλας ἐκκλησίας, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐπαυλιν καὶ περιερέθη κύκλῳ αὐτῆς, ἀλλ' αἱ θύραι ἦσαν κεκλεισμέναι καὶ τὸ πάν τῷ ἐφαίνετο ἔρημον. Ἐκρουσε τὸν κώδωνα, οὐδεὶς ἐφάνη, οὐδὲ αὐτὴ ἡ γραία. Τὰ ἐμπόδια ταῦτα ἡρεύεισαν ἐπὶ περισσότερον τὸ πάθος του, καὶ ἀπεφάσισε τέλος νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, βέβαιος ὅτι ἤθελε θριαμβεύσει, ὡς εἰς πολλὰς ἀλλας περιστάσεις εἴτε διὰ τῶν χρημάτων, εἴτε διὰ τῆς τόλμης, εἴτε διὰ τῶν θελγήτρων του.

Πολλαὶ δὲν εἴπεις παρῆλθον εἰς ματαίας ἐρεύνας

ἐσκέψθη λοιπὸν ὅτι ἡ ἐπίμονος αὕτη καταδίωξις ἤθελεν ἐπὶ τέλους τὸν καταστρέψει, καὶ μόνον ὁ καιρὸς ἡγωμένος μετὰ τῆς ὑπομονῆς ἤθελεν εἶστι θαὶ τὸ συντελεστικώτερον μέσον πρὸς ἐπιτύχιαν τοῦ σκοποῦ του. Ἡλλαξε διαγωγὴν καὶ σπεύδων βραδέως περιεπλανᾶτο περὶ τὴν ἐπαυλιν, ἐπιτιμοῦς νὰ δράξῃ πάσαν εὐκαιρίαν. Μετά τινας δὲ διάρκειας παρετήρησε τὴν γραίαν μεταβαίνουσαν μὲ κάνιστρον τι εἰς τὸ ἔγγυς εὑρισκόμενον χωρίον τὴν ἡκολούθησε καὶ ἤρχησε μετ' αὐτῆς δριλίαν, χωρὶς δὲ νὰ ἀναφέρῃ παντελῶς τὴν ἀγνώστον κυρίαν, περιωρίσθη μόνον νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ κυρίου εἰς ὃν ἀνῆκεν ἡ ἐπαυλις. Ή γραία τῷ εἶπε τὸ ὄνομα οἰκογονείας τινος ξένης, ήτις τὴν εἶχεν ἀγοράσει πρό τινων ἐτῶν. Εν τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας ταύτης κατὰ συμβουλὴν ἱατρικὴν ὅπως ἀναπνεύσῃ τὸν καθαρότερον καὶ γλυκύτερον τῆς Νεαπόλεως ἀέρα ἐπρόκειτο νὰ κατοικήσῃ, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἦλθεν, ή ἐπαυλις ἔμενεν ἔρημος. Ἐν τούτοις ἐνίστε περιηγητής τις διέμενεν ἐν αὐτῇ, καὶ ἐπὶ τέλους ἡ πενθιφοροῦσα κυρία τὴν ἐνοικίασσεν. Ο μαρκήσιος ἔδειξεν ἐπιθυμίαν ὅπως ἐπισκεψῇ εἰς δυνατὸν ἄνευ ἐνοχλήσεως τινος τὴν ἐπαυλιν, καὶ παρεκάλεσε τὴν γραίαν νὰ τῷ εἴπῃ κατὰ ποίας ὥρας ἡ κυρία της ἦν ἀποῦσα, εἴτε μεταβαίνουσα εἰς Νεάπολιν δι' ἐπισκέψεις ἢ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ή γραία ἐφάνη πολὺ συγκαταβατική. τῷ εἶπεν ὅτι ἡ κυρία της οὐδένα εγγάριζεν εἰς Νεάπολιν, τὰ δὲ θρησκευτικά της καθήκοντα ἐξεπλήρου εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῆς ἐπαύλεως, ἀλλ' ὅτι ἡδύνατο διάρκειαν τινα νὰ τὴν πείσῃ ὅπως καταβῇ εἰς τὸν κῆπον, καὶ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ἦτον εὔκολον νὰ εἰσάξῃ τὸν ξένον εἰς τὴν ἐπαυλιν. Ο μαρκήσιος, περισσότερον δὲν ἐπειδύει ἀντίμειψε τὴν γραίαν γενναίως καὶ ὑπεσχέθη νὰ ἐπανέλθῃ μετὰ δύω διάρκειας, διότι δὲν ἤθελε νὰ φαῇ ὅτι ἐπείγεται πολὺ.

Αἱ δύω αὕται διάρκειας τῷ ἐφάνησαν δύω αἰῶνες, διότι ἔχων τὸ σχέδιόν του ἔτοιμον, κατὰ τὸ διποίον ἐπρεπε νὰ ἰδῃ τὴν τρίτην διάρκειαν τὴν ἀγνώστον, δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι εἴτε διὰ τῆς τόλμης, εἴτε διὰ τοῦ δόλου ἤθελεν ἐπιτύχει. Τὴν διάρκειαν λοιπὸν διάρκειαν ἔσπευσε πρὸς τὴν ἐπαυλιν, ἡς τὴν θύραν ἀνοίξασα ἡ γραία εἰσῆλθεν. Ἀψεῖς δένδροι ἀρχαιοκύριοι καὶ μεγαλοπρεποῦς περιεκκλησίους αὐλὴν τετράγωνον, ἐν τῷ μέσῳ τῆς διποίας διάρκειας καὶ ἀναγλύφων τῶν ἐνυαλίων Θεῶν. Διώ μεγαλεπετεῖς πεῦκαι ἐσκίαζον μαρμάρινον ἐδώλιον

εἰς μίαν γωνίαν κείμενον· οὐδὲν ἔχνος ποδῶν ἐφαίνετο· ἡ χλόη τούτην ἡρέμα ἐπὶ τοῦ λιθοσράτου, καὶ τὸ πάντα τον κενὸν καὶ σιωπηλόν. Οἱ μαρκήσιοις ἐθεώρει τὰ πέριξ αὐτοῦ, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ περιστείλῃ αἰσθημά τι μεγάλης περιεργείας. Ή γραία τὸν ὀδήγησε διὰ θόλου τινος ὑποθεστάζομένου ὑπὸ ὠραίων κιόνων καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κῆπον. Δενδρύλλια πυραμοιειδῶς κεκομένα, δίοδοι στεναὶ καὶ ἐστρωμέναι μὲ ἄμμον, ἀγάλματα τῆδε κάρκενες διεσπαρμένα ἐμαρτύρουν τὴν ἀρχαίαν μεγαλοπρέπειαν τῆς ἐπαύλεως ταύτης καὶ τὴν καλλιτεχνίαν τῆς οἰκοδομῆς. ‘Οδηγούμενος πάντοτε ὑπὸ τῆς γραίας διαρκήσιος, ἀνῆλθεν εὐρεῖαν τινὰ μαρμαρίνην κλίμακα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὰ δωμάτια. Πανταχοῦ ὑπῆρχεν ἡ αὐτὴ μεγαλοπρέπεια, τὰ αὐτά κομψοπρεπῆ, ἀλλὰ παρελθόντος συρμοῦ, κοσμήματα καθόσον δὲ προχώρει ἡ δδηγός του τῷ ἔξυμνει τὴν κομψότητα καὶ εὐπρέπειαν τῆς κατοικίας· εἴτα δὲ ἀνοίξας μικρὸν θύραν, τῷ εἶπεν ὅτι ἡ κυρία διέμενεν εἰς τὸ μέγαρον, ἀλλ’ ὅτι ποσῶς δὲν ἦναντιοῦτο νὰ ἐπισκεφθῶσιν αὐτὸν, καθόσον ἐσκόπει νὰ τὸ ἔκποιήσῃ κατ’ ἐντολὴν τῶν φίλων της, τῶν ἐπιτρεψάντων αὐτῇ νὰ διαμείνῃ ἐν τῇ ἐπαύλει ταύτῃ. Οἱ λόγοι οὐτοὶ ἐπροένησαν χαρὰν εἰς τὸν ιερώνυμον, τὴν δοπίαν ὅμως δὲν ἔδειξε· καθ’ ἣν δὲ στιγμὴν ἀνεχώρει παρεκάλεσε τὴν γραίαν νὰ εὐχαριστήσῃ ἔξ δινόματός του τὴν κυρίαν της, καὶ ζητήσῃ τὴν ἀδειαν, ὅπως ἐπισκεφθῇ, εἰς δυνατὸν, καὶ τὰ δωμάτια ἐν οἷς κατώκει αὐτη. Ή γραία ἔξηλθε καὶ διαρκήσιος ἐμεινεν ἐπὶ μικρὸν μόνος, παραδεδομένος εἰς σκέψεις αἵτινες καθ’ δλοκηρίαν ἀπέβλεπον τὴν ὠραίαν ἄγνωστον τούτο μόνον δὲν παρετήρησεν, ὅτι ἐν τῇ ἐπαύλει δύω μόνον ὑπῆρχον πρόσωπα. Ἐν τούτοις ἡ γραία δὲν ἔθραδύνε νὰ ἐπιστρέψῃ μὲ τὴν συγκατάθεσιν τῆς κυρίας της. Οἱ ιερώνυμος ἥριθμίσαν ἐκ χαρᾶς, καὶ ἐπρόδωσε τὴν ἀνυπομονησίαν του δι’ ἀκουσίου κινήματος. Άφοι διῆλθε πολλὰ δωμάτια κενὰ καὶ ἀπλά ώς πάντα τὰ λοιπὰ, εἰσέδυσεν ἐπὶ τέλους εἰς πρόδομον ὑφόροφον καὶ σκοτεινὸν, φωτιζόμενον ὑπὸ ἐνὸς μόνου παραθύρου, ἔξ οὐ ἐφαίνετο δὲ κῆπος πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βεζουΐου. ‘Ο πρόδομος οὗτος διηρεῖτο εἰς δύων, καὶ ἐν τῷ μέσῳ ὑπῆρχε κυκλοτερές τι χώρισμα, σχηματιζόμενον ἐκ μαρμαρίνων κιόνων, ἔνθα ἐκρέμαντο μεταξόπτυλοι αὐλαῖαι. Οἱ μαρκήσιοις νομίζων ὅτι εἶναι μόνος παρετήρει τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ διευθέτησιν καὶ καλλωπισμὸν, καὶ ἔξ αὐτοῦ προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ τὸν χαρα-

κτῆρα τῆς κατοικούστης. Πάντα ὅμως ἐδείκνυν τὸν μονήρη βίον, τὴν σιωπηρὰν κατήφειαν, τὸ ἀριστον πένθος. Αἴφνης ἤκουσε ψιθυρισμὸν μεταξίντης ἐσθῆτος καὶ στραφεῖς εἶδεν ἀπέναντι του τὴν ὠραίαν κατοικίαν· ἐπὶ τοσοῦτον δέ, ἵσως κατὰ πρώτην φορὰν, ἔξεπλάγη ἐκ τῆς καλλονῆς της, ὥστε τὰ χείλη του ἐδυσκολεύθησαν νὰ εὔρωσι φιλόφρονα λόγον ὅπως προοιμιάσῃ τὴν συνάντησιν ταύτην.

Πρώτη διαίτης ἡ κυρία διὰ φωνῆς τήχηρᾶς, ἡτις μέχρι τῶν ἐγκάτων τῆς καρδίας του τὸν συνεκίνησε, καὶ εἶπεν αὐτῷ λέξεις τινὰς ἐπιχαρίτους. ‘Ο δὲ ιερώνυμος κατ’ ἀρχὰς ἡσθάνθη δύσπνοιάν τινα, ἀλλ’ ἀναλαβὼν θάρρος, κατέστη πάλιν ὅτι δείποτε ἦτον, λάτρις δηλονότι του ὠραίου φύλου, δείποτε νικητὴς καὶ οὐδέποτε ἡτημένος.

Ἐν τούτοις ἡ ἐπιδεξιότης καὶ ἡ πεῖρα του κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην δὲν ἔσχον τὴν συνήθη ἐπιτυχίαν. Μάτην ἀπτήθυνεν εἰς τὴν κυρίαν τὰ μᾶλλον τετορευμένα φιλοφρονήματα, τοὺς ἐπιπτοδειοτέρους χαριεντισμούς. Οὐδὲν μειδίαμα ἐγλύκανε τὴν σοβαρότητα τοῦ ὑπερηφάνου καὶ ἀπαθοῦς προσώπου της· τὰ ωχρὰ χείλη της ἔμενον κεκολλημένα, καὶ μόλις ἔξεφερεν ἐνίστε λόγους τινὰς εὐγενεῖς ἀλλὰ ψυχρούς, καὶ ἔτι σπανιώτερον ὑψώνε τοὺς μαύρους διθαλαμούς της πρὸς τοὺς τοῦ μαρκησίου. Χαρὰ, ήδονή, πάθος, τὰ πάντα ἐφαίνοντο πεταζόντα ἀπ’ αὐτῆς, δὲ βίος διηγεν δωμοίαζε βίον σκιᾶς μᾶλλον. Ή ἀπὸ τῶν ἐγκοσμίων ἀπογάρωησίς της, ἡνωμένην μὲ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν γλυκύτητα τῆς φυσιογνωμίας της, περιείχε θέλγητρόν τι ἄγγωστον ἔως τότε τῷ μαρκησίῳ, αἰσθανθέντι ὡς ἐκ τούτου συγκίνησιν πολὺ ζωηροτέραν, παρ’ ὅσον ἥπιζεν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ συμβεβηκότος τούτου. Ή δειλία καὶ ἡ οὕτως εἰπεν συνοχὴ, ἥτις τὸν συνέστελλεν ἀκούσιας, τὸν ὑπεχρέωταν νὰ συντάμῃ τὴν πρώτην ταύτην ἐπισκεψιν· ἀποσυρόμενος δὲ ἔζητος διὰ φωνῆς τρεμούστης τὴν ἀδειαν νὰ ἐπανέλθῃ, ὅπως διμιλήσωσι περὶ τοῦ χρόνου καὶ τῶν ὅρων τῆς δοπίας προύτιθετο νὰ κάμῃ ἀγορᾶς. Ή κυρία ἔμενε σιωπηλή, ἔχουσα τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους προσηλωμένον, ὥστε δὲ ιερώνυμος ἡναγκάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐρώτησιν του. Ήδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἔξηρχετο ἀπὸ δνείρου, ὅτε ὑψώσασα τοὺς διθαλαμούς πρὸς αὐτὸν, τῷ εἶπε μετ’ ἐκφράσεως παραδόξου.

— Μετὰ δικτὸν ἡμέρας ἀπὸ σήμερον, τὴν δεκάτην τῆς πρωΐας ὥραν.

Ἐταπεινώσαν είτα τὴν κεφαλήν, ὁ δὲ μαρκήσιος μετὰ βρούσαν ὑπόκλισιν ἀπεσύρθη.

Οὐδέποτε ἡ στάθμη παρομοίων συγκίνησιν, οὐδέποτε εὑρέθη ἐπὶ τοσοῦτον δεσμευμένος αἰνῆμα ἔθεωρει τὰ συμβάντα, καὶ ἡγνόει ἂν δὲν ἐπλανάτο ὑπὸ θνάτου. Εἰς δεινὴν εὑρισκόμενος αὔτως ἀνησυχίαν, ἀλλ’ εὐχριστημένος ἐξ ὅσων εἰδέν, ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν νέαν πόλιν ὄδον, καὶ προσπάθει κατὰ τὸ διάστημα αὐτῆς μήπως ἐνθυμηθῇ τὴν κυρίαν αὐτὴν, διότι κάπου ἐνθύμιζεν ὅτι τὴν εἶχεν ίδη, καὶ ἡτις τοῦ λοιποῦ ἦτον ἡ ἀποκλειστικὴ ἐνασχόλησις τοῦ νόσου του. Οἱ χαρακτῆρες, ἣ φωνὴ τῆς δεν τῷ ἥσαν θήγωστοι, ἀλλὰ ποὺ τὴν συνήντησεν; Ιδού τὶ δεν ἡδύνχτο νὰ ἀναμνηθῇ.

Ἡ δευτέρα ἐπίσκεψις ἔμελλε νὰ γίνη μετὰ δικτῶ ἡμέρας, ἡ δὲ φυσικὴ ἀστάθειά του ἀνέλαβε κατὰ τὸ διάστημα αὐτῶν τὴν ἐπ’ αὐτοῦ ἐπιβρόχην της. Πῶς ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸ πρόσωπειον τῆς γυναικορατείας καὶ ἐρδίφθι μεταξὺ τὴν διάκρισιν αὐτῆς, αὐτὸς, δοτὶς ἐγίνωσκε τόσον καλῶς τὴν γυναικίαν καρδίαν; Ἡ κυρία τῆς ἐπαύλεως οὐδὲ πλειόν ἐπιφύλαξιν ἐκέκτητο, οὐδὲ πλειόνας ἀρετᾶς ἀπὸ τὰς λοιπὰς θυγατέρας τῆς Εὔκας· ἡ ψυχρότης της ἦτο παγις ἐπιτηδειῶς στήθεισα, τὸ διάτονος ἀποθανόντας πένθος της ἀπάτη διὰ τοὺς ζῶντας, ἡ ἀδιαφορία της τέλος μέσον ὅπως μεγεθύνῃ τὴν ἀξίαν της. Κατεχόμενος ὑπὸ τῶν ὀράιων τούτων συλλογισμῶν διερώνυμος, ἔθεωρει ὡς μεγαχυμίαν νὰ μὴ ἀμφιβάλῃ περὶ τῆς οἰκογενείας της, περὶ τῆς καταστάσεως τῆς χρείας της καὶ νομίζων τέλος αὐτὴν δηποία τρόποντι ἐφαίνετο.

Ἀπόφασιν ἔχων νὰ ὀφεληθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν πλειότερον ἐκ τῆς δευτέρας ἐπίσκεψεώς του εἰς τὴν μυστηριώδη κυρίαν, καὶ διὰ πάσης θυσίας νὰ ἔξοικειωθῇ ἐπὶ μᾶλλον μὲ αὐτὴν, ἀνέμενεν ἡσύχως τὴν τεταγμένην ἡμέραν, καὶ μετέβη εἰς τὴν ἐπαύλην κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν. Ἡ γραία τῷ ἡνοὶξε καὶ ὠδήγησεν αὐτὸν ὡς καὶ τὴν πρώτην φορὰν διὰ τῶν πολυαρίθμων δωματίων. Ἐξεπλάγη ὅμως ἔξετάσας ὅτι τὸ πρώτον δεῖ παρετήρησεν, διότι οὐδεὶς ἐφαίνετο ὑπηρέτης τῆς γυναικὸς ταύτης, ἡτις, ὡς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ της ἐφαίνετο, ἦν διακεκριμένης τάξεως καὶ διῆγε βίον ἀνετον. Ἡ παρατήρησις αὕτη ἐκίνησεν ἔτι περισσότερον τὴν περιέργειάν του καὶ ἐξῆψε τὸ πάθος του ἡχολούθησε λοιπὸν βήματι ταχεῖ τὴν γραίαν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν πρόδομον.

Ἐκεῖ εὗρε τὴν κυρίαν ἀναμένουσαν αὐτόν· λόγος δέ τις ἡδυπαθής καὶ φιλόφρων, ὅστις τῷ ἥλ-

θεν εἰς τὰ χεῖλη, ἐξέπνευσεν ἐνώπιον τῆς σοβαρᾶς καὶ μελαγχολικῆς φυσιογνωμίας της, καὶ διερώνυμος ἐκλινεὶς μέχρι τοῦ ἐδάφους, χωρίς νὰ εἴπῃ τι. Ἡ κυρία κατηπυνθάνεται πιπλῶς περός την ἀνάλιντρόν ἐν τῷ βάθει τοῦ δωματίου κείμενη, καὶ τῷ ἔνευσε νὰ καθίσῃ ἐπὶ τίνος ἐδρας ἐσιώπα δὲ πάντοτε, καὶ δὲ μαρκήσιος ἀρέτερου δὲν εἴχε τὴν γενναιότητα νὰ ἀνοίξῃ τὰ χεῖλη του, διότι ἡ καρδία του ἦτον δεσμευμένη ἀπὸ τὴν ἐπικεχυμένην ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἀγνώστου ψυχρότητα, καὶ ἐν τούτοις ἐν τοῦ μέλανος καὶ διορατικοῦ ὄφθαλμοῦ της ἐξέφευγε βλέψμα ἐπιπλεων ἔρωτος, ὡς θερμῇ ἀκτίς ζωῆς, ἡτις ἐξήλεφεν διτήν ὄψις της εἰχε λίαν αἰστηρόν.

Ο μαρκήσιος συνελθὼν ὅλιγον ἤρξατο πρώτος τὴν διμιλίαν· ἡ ἀγνώστος κατ’ ἀρχὰς δὲν ἀπεκρίνετο εἰμὴ δι’ ὀλίγων λέξεων, ἀλλ’ ὅτι ἔλεγεν ἐφανετοῦ ἐξερχόμενον ἐκ ψυχῆς τοσοῦτον περιπαθοῦς καὶ ἔξηπημένης εἰς τὰς λύπας καὶ εὐτυχίας τοῦ βίου, ὡστε ἡ τὸ πρώτον ψυχρὰ συνδιάλεξις ἔλαβε τοσαύτην κατόπιν θερμότητα, ὡστε διερώνυμος ἀναχωρῶν ἐξεπλάγη ἐκ τοῦ θελγάτρου, ὑπερ εὔρεν ἐν τῇ ἐπισκέψει ταύτη, ἐν τῇ διποίᾳ ὅμως οὐδόλως ἐξῆλθε τῶν δρίων δὲ τῷ ἐπέσθαλλον ἡ διάκρισις καὶ διεβασμός, καὶ τὰ δόποια δὲν ἐτόλμησε νὰ ὑπερπηδήσῃ, καὶ τοι συνειθυμένος εἰς τὰς κομψοπρεπεῖς σκυσωρίες καὶ ἀκλόνητον ἔχων εἰς εσαιτὸν πεποίθησεν. Καὶ ἡ κυρία δὲ βαρυνθεῖσα τὴν συνήθη αὐτῆς ψυχρότητας ἐφαίνετο ἀρεσκορένη εἰς τὴν συνδιάλεξιν ἀνδρός οὐτε κατὰ τὴν εὐγένειαν οὔτε κατὰ τὴν εὐφύταν διπερούντος, καὶ ἐπὶ τῇ θερμῇ παρακλήσει του ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ μετὰ τέσσαρας ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκτης μέχρι τῆς δύδοντος πρωΐνης ὥρας.

Ο μαρκήσιος ἐλέπισμόνησεν ὅλας τὰς κακεντρεχεῖς ιδέας καὶ τὰ ἔνοχα σχέδια, ἀτινα τὸν ἀπησχόλησαν κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐπίσκεψιν. Ἐλημόνησεν ἐπίσης τὸ παρελθόν, ἡ δὲ καρδία του ἀφέθη ὅλοκληρος εἰς τὴν γλυκεῖαν ἐπήρειαν πάθους ἀναγεννωμένου. Αἰσθημα τρυφερᾶς συμπαθείας διεδέχθη τὰς ἀκαταστάτους δρμάς του, ἡ δειλία ἡτις τὸν κατέλαβεν ἐγέννησεν ἐν αὐτῷ νέας ἥδονάς, καὶ πλήρης συγκινήσεως περιέμενε τὴν τετάρτην ἡμέραν ὅτι δὲ μέχρι τούδε ἀπέφυγεν ἤρξατο πράττων, τουτέστι ἐσκέπτετο περὶ τοῦ μέλλοντος ἐν τῇ μελωδικῇ τοῦ πάθους του φωνῆς. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι τοῦτο συνέβαινεν ἐντὸς καρδίας ἀμειλίκτου καὶ πρὸ πολλοῦ ζένης εἰς πάσαν ζωηράν συγκίνησιν, ἀλλὰ τὰ ἀλεπάλληλα πάντα

συμβεβηκότα συνέτρεξαν ὅπως ἐγχύσωσιν οὕτως εἰπεῖν εἰς τὰς φλέβας του νέον αἷμα καὶ τῷ παράσχωσι θέλγητρα ἀσυνήθη, ἄμα ἡ ἀνάμυνσις τῆς μυστηριώδους κυρίας ἐπήρχετο.

Η τετάρτη ἡμέρα ἐπῆλθε τέλος καὶ διαρκήσις λησμονήσας βεβαίως νὰ κανονίσῃ τὸ ὠρολόγιόν του, ἔφθασεν εἰς τὴν ἔπαιλιν πολὺ πρὸ τῆς ἔκτης μετὰ τοῦ ὀχήματός του· ἡ γραία τὸν ὑπεχρέωσε νὰ περιμείη ὀλίγον, εἰποῦσα αὐτῷ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κῆπον, διότι ἡ κυρία της δὲν ἡδύνατο νὰ τῷ ὁμιλήσῃ πρὸ τῆς ἔκτης ὥρας. Πρᾶγμα παράδοξον τῷ ἐφάνη τοῦτο, διότι παραπορήσας τὸ ὠρολόγιον τῆς ἔπαιλεως εἶδεν ὅτι ἔλειπονειστέι δεκατρία λεπτά. Ὁποία ἰδιοτροπία καὶ ἀκριβολογία μέχρι λεπτοῦ! Ἐν τούτοις διερώνυμος ἡναγκάσθη νὰ περιέλθῃ καὶ ἀκούν τὸν κῆπον, ἐν ᾧ ἄκρα ἔβασίλευε σιγῇ. Αἱ ἀρχαῖαι καὶ μονότονοι πάροδοι αὐτοῦ, αἱ ἔξηραμέναι καὶ ἡρεπωμέναι κρῆναι, τὰ πλήρη χλόντις ῥυάκια, τὰ ἀκαλλιέργηται καὶ ἀπεριποίητα δενδρύλλια, τὰ τῆδε κάκετσε διεσπαρμένα ἄνθη, λείψανα παρελθούσης περιποιήσεως, ταῦτα πάντα ἐνέπνεον τῷ μαρκησίῳ σκέψεις μελαγχολικάς. Τί ἐγένετο ἡ ἀνθηρὰ νεότης του, ἡ καταναλισκομένη ἀφρόνως εἰς τὴν ἐπιδίωξιν ματαίων ἡδονῶν, ὃν ἡ ἀνάμυνσις μόνη σήμερον ἦτο ὀχληρὰ εἰς τὴν τεταραγμένην καρδίαν του; Τί ἐγένετο ἡ εὐγενής φιλοδοξία του, αἱ πλημμυροῦσαι πρὶν τὸ πνεῦμα του ὑπερήφανοι ἐμπνεύσεις; Ἀποστρεφόμενος πᾶν ὅ, τι εἴλκει τοὺς ἄλλους καὶ ἔκινει τὸν θαυμασμόν των, διῆγε τὸν μονήρη βίον του εἰς θλίψιν καὶ ἀποθάρρυσιν. Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ λογισμοί, οὓς τῷ ἐπένθαλεν διάθημος οὗτος καὶ κατηφῆς τόπος, πένθιμος καὶ κατηφῆς ὡς ἡ ψυχή του, καὶ ἤρξατο ἀναπολῶν τὸ παρελθόν. Διατί νὰ μὴ ὑπακούσῃ εἰς τὸν πατέρα του καὶ ἐνώσῃ τὴν τύχην του μετὰ γυναικός, ἡτις ἐμμανῶς ἤρατο αὐτοῦ; Ὁποία μεταβολὴ εἰς τὴν εἰμαρμένην του! Ἡθελε διέλθει μετ' αὐτῆς ὡς πατήρ καὶ σύζυγος εὐτυχῆς τὴν ὠραιότεραν ζωὴν τοῦ κόσμου. Ναὶ δὲν ἦτο μὲν ἡδη ἡ πρώτη φορά, καθ' ḥιν ἐνεθύμειτο τὴν Βικτωρίαν, πάντοτε δύμως διεσκέδαζε τὴν ταραχὴν του· πλὴν ταῦτην τὴν φορὰν ἡ εἰκὼν τῶν ἀπολεσθεισῶν τούτων εὐδαιμονιῶν, αἵτινες ἐμαρτύρουν τοσοῦτον τὸ ἀστατον τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, τῷ ἐνεποίει ἔτι περισσοτέραν ἐντύπωσιν. «Δυστυχῆς Βικτωρία» ἀνέκραξε καὶ στεναγμός διέφυγε τῶν χειλέων του. Ταύτοχρόνως τὸ ὠρολόγιον τῆς ἐπαύλεως ἐσήμανε τὴν ἔκτην ὥραν, ἣν περιέμενεν

διαρκήσιος ὅθεν παρήτησεν τὴν δυσθυμίαν, ἡτις τὸν εἶχε καταλάβει, καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν συνέντευξιν της. Ἡ θύρα ἡνοίχθη ἡ δὲ κυρία προῆλθεν εἰς συγάντησιν του. Ἐξεπλάγη διαρκήσιος ἐπὶ τῷ ἐπελθούσῃ εἰς τὴν φυσιογνωμίαν της μεταβολῇ, διότι οὐδέποτε τὴν εἶδε μὲν ὀφθαλμοὺς τοσοῦτον λαμπροὺς καὶ ἀκτινοβόλους. Ἐνόμισεν ὅτι ἐπειδὴ προσήνυχτο εἰς τὸν τάφον τοῦ συζύγου της, ἡ τούλαχιστον περὶ ἔκεινου ἐσκέπτετο, δὲν τῷ ἐπέτρεψε νὰ εἰσέλθῃ ἀμέσως. Μετὰ τὰς σκέψεις ἃς ἔκαμεν ἐν τῷ κήπῳ, καὶ τὴν πνευματικὴν κατάστασιν ἐν ἡ εὔρισκετο, ἐθέλχθη εὑρών αὐτὴν ἡτον ψυχράν, διότι ἐνόμισεν ὅτι τρυφερά τις συμπάθεια διῆγειρεν ἐν αὐτῇ τοὺς αὐτοὺς λογισμοὺς, ὡν καὶ αὐτὸς κατελήφθη, καὶ ἔνεκα τούτου ἐμεθύσθη ἐκ τῆς εὐφροσύνου ἴδεις ὅτι ἀγαπᾶται. Οἱ λόγοι, τὰ βλέμματα τῆς μυστηριώδους γυναικὸς ἐνίσχυον τὸ φρόνημά του τοῦτο, καὶ δὲν ἔλειψε νὰ ἀνταποκριθῇ μετὰ ζέσεως εἰς τὴν χαρίεσσαν ἔκεινην γυναικα, ἡτις ἀφοῦ ἐκράτησεν ἐπὶ πολὺ τοὺς θυσαυροὺς τῆς εὐνοίας της, ἐφάνη ὅτι ἡνοίξεν ἥδη αὐτούς.

Η συνέντευξις αὕτη ἀπεφάσισε τὸ μέλλον του, καὶ ὅταν ἀνεχώρησεν ἐγνεντο ἄλλος ἀνθρωπος, λησμονήσας ἐντελῶς τοὺς ἐλέγχους τοῦ παρελθόντος καὶ ἐγκαταλείψας τὴν ψυχὴν καὶ ἕαυτὸν σχέδον ὅλον παρὰ τὴ μυστηριώδη γυναικί. Εύτυχης δὲ διότι ἀνεῦρεν ἐν τῷ καρδίᾳ του αἰσθήματα, ἀτινα ἐνόμιζε σβεσθέντα, ἐπανῆλθεν εἰς Νεάπολιν, ἐκλείσθη ἐν τῷ θαλάμῳ του, καὶ ἀπέφυγε πᾶσαν εἰς ἔξωτερικὰς ἐνεργείας ἀνάμιξιν, καὶ ἐν γένει πᾶσαν σχέσιν ἡτις ἡδύνατο νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ἔκστασιν του καὶ εἰς τὴν νοερὰν εὐδαιμονίαν του.

Αἱ ἐπισκέψεις ἔξηκολούθησαν, καὶ ἔκαστη αὐτῶν ἡδης τοῦ ιερωνύμου τὸν ἔρωτα. Τὰ πάντα συνέτρεχον εἰς τοῦτο, ἡ καλλονὴ τῆς ἀγνώστου, τὸ εὐφύες καὶ ἀνεπτυγμένον πνεῦμά της, ἡ κατέπιφανειαν ψυχούτης της, ἡτις ἀτελῶς ἔχρυπτε τὸ καταβούρωσκον αὐτὴν πῦρ, ἡ πρὸς αὐτὸν κλίσις της, ἢν ἀκούσιας πως κατεδείκνυε, τὸ περικυλοῦν αὐτὴν μυστήριον, καὶ αὐτὴ ἡ χρεία της ἡτις ἐφαίνετο ἐμπόδιον ἀνυπέρβλητον. Ἐν τούτοις τὰ πράγματα περιῆλθον εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε μ' ὅλην τὴν ἐπιτεδηπότητά του, μ' ὅλην τὴν πρὸς τὰς γυναικας περιφρόνησίν του, ἐσκέπτετο σπουδαῖως ὅπως τῇ προσφέρῃ τὴν χεῖρα καὶ τὴν καρδίαν του. Επάλαισεν ἐπὶ πολὺ, ἀλλὰ τὸ πάθος του ὑπερίσχυσε, καὶ ἐν μιᾷ τῶν ἐπισκέψεων αὐτῶν, πεσὼν πρὸ τῶν ποδῶν της, τῇ ὠμολόγησεν

ὅτι δὲν δύναται πλέον νὰ ζήσῃ καὶ νὰ ἥγαι εὐ-
τυχής ἄνευ αὐτῆς. Ή ἀγνωστος ἐφρικίασεν εἰς
τοὺς λόγους τούτους.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶναι ἐδικός μου! ἀνέκραξε
καὶ λάμψεις πλήρεις πάθους ἡστραψαν ἐντὸς τῶν
δρυθαλμῶν της. Δις προσεπάθησε ν' ἀπομακρύνῃ
ἐκεῖνον διὸ ἐνόμιζε τέως φίλον της, δις τῷ ὀμί-
λησε βεβαιοῦσα ὅτι συμμερίζεται τὸν ἔρωτά του.
Τῷ ὑπεσχέθη νὰ τῷ προσφέρῃ τὴν χειρά της πρὸ^τ
τοῦ βωμοῦ, ἀλλὰ τῷ ἐπέβαλε συμφωνίας, εἰς
δις ὑπεχρεώθη ἐκεῖνος νὰ δρκισθῇ ἐπισήμως.

Αἱ συμφωνίαι αὗται ἦσαν, νὰ μὴ ἐξετάσῃ μήτε
αὐτὴν μήτε ἄλλον τινὰ περὶ τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ
ὄντος της, νὰ μὴ ἔρχηται ποτὲ πρὸ τῆς ὥρας,
ἢν αὐτὴ προσδιώριζε καὶ νὰ φυλάξῃ τρίτον πί-
σιν ἀπεριόρισον, διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, προ-
σέθηκε φρικιώσα καὶ βίπτουσα ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα
δεινὸν, θὰ ἐπέλθῃ εἰς αὐτὸν καὶ τὴν ἀντίζηλον τῆς
μεγίστη δυστυχία. Ἀλλως τε δὲ γάμος ἔμελλε νὰ
γίνῃ μετὰ τρεῖς μῆνας, δπως δοκιμασθῇ οὕτως ἡ
πίστις του. Οἱ δροὶ οὗτοι ἦσαν βεβαίως σκληροὶ,
ἄλλ' δὲρως δὲν σκέπτεται καὶ πόσας ἄλλας πα-
ραπλησίας ὑποσχέσεις ἀνελάμβανεν ὁ Ἱερώνυμος
χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ ἢν ἐδύνατο νὰ τὰς ἐκπληρώσῃ!
Μάρκισθη λοιπὸν μετὰ παραφορᾶς ἐνώπιον σταυροῦ
καὶ ἀνημμένης λαμπτάδος, καὶ ἔκτοτε ἡ μέθη
του ἦτον ἀπεριόριστος πεπεισμένος ἥδη ὅτι ἔχει
δικαίωμα ἐπὶ τῆς γυναικὸς ταύτης ἀφέθη ὅλως εἰς
τὴν ἔξαψιν τοῦ πάθους του· ἐξ ἄλλου δὲ καὶ ἡ
σψις τῆς ἀγνώστου ἐγένετο ἵλαρά καὶ ἔκφρασίς
τις εὐδαιμονίας, ἣν δὲν εἶχε μέχρι τοῦδε, ἐπεχύθη
ἐπ' αὐτῆς.

Καθ' ἔκαστην ὁ μαρκήσιος ἤρχετο ἐν τῇ τε-
ταγμένῃ ὥρᾳ, καὶ καθήμενος πλησίον τῆς πεφι-
λημένης του, τῇ ἐλάλει περὶ τοῦ ἔρωτός του καὶ
περὶ τῶν προθέσεών του. Ἐχαίρε βλέπων τὰ αὐτὰ
αἰσθήματα ἀπεικονίζομενα καὶ ἐν τοῖς βλέμμασι
καὶ ἐν τῷ προσώπῳ ἐκείνης, καθόσον οὐδέποτε
ἀπέφευγε νὰ τῇ ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν της. Ή ἀγά-
πη τῆς ἀγνώστου εἴχε τι σοβαρώτερον καὶ βαθύ-
τερον, ἐπειδὴ προσεπάθει νὰ προσελκύσῃ τὴν πλά-
νητα φαντασίαν τοῦ ἔραστοῦ της καὶ νὸς διεγεί-
ρη ἐν ἕαυτῇ ἴδεας σπουδαιοτέρας περὶ τῆς ζωῆς,
περὶ τοῦ θανάτου καὶ τῆς αἰώνιστητος. Η τοιαύ-
τη ὑπαρξίας ἐφαίνετο οὐρανία.

Άλλ' ὁ Ἱερώνυμος δὲν κατώκει εἰστεῖ τοὺς οὐ-
ρανούς, καὶ ἡ γῆ ἀνέλαβεν ἀνεπαισθήτως τὴν ἐπ'
αὐτοῦ ἐπιδροήν της. Τρεῖς μόλις ἔβδομαδες πα-
ρῆλθον καὶ ἤρξατο εὑρίσκων μονότονον τὸν τρό-

πον τῆς ζωῆς δι' οὐ διήρχετο τὰς ὑμέρας του.
Οἱ ἐν Νεαπόλει φίλοι του τὸν ἐνέπαιζον ἐπὶ τῷ
ἰδιοτρόπῳ βίῳ του καὶ ταῖς ἀγροτικαῖς αὐτοῦ δια-
θέσεσι· καὶ αὐτὸς ὅμως ἀφ' ἑτέρου ἐσκέπτετο περὶ
τοῦ ἀνεξηγήτου καὶ αἰνιγματώδους τῆς μυηστῆς
του. Τίνος ἔνεκεν ἐπέμενεν αὐτῷ νὰ τῷ προσδιο-
ρίζῃ ἀκριβῶς τὰς ὥρας τῆς συνεντεύξεως; Μὴ δὲν
ἐθρήνησεν ἀρκούντως τὸν θάνατον ἐνὸς συζύγου;
Άλλὰ καὶ ἥδη ὅτε προητοιμάζετο νὰ συνάψῃ δευ-
τερον γάμον, διατί νὰ διάχῃ βίον τοσοῦτον μονή-
ρη καὶ μυστηριώδη; Πρὸς τί η τοσαύτη ἐπιφύλα-
ξις καὶ προσοχὴ; Οὐδεμίαν παρέλειψεν ὑπόθεσιν
η ἐκ τῆς βεβαιότητος τῆς θέσεώς του ἥδη ἐψυ-
χραμένη φαντασία του.

(ἔπειται τὸ τέλος.)

ΑΠΟ ΝΕΟΒΟΡΑΚΟΥ ΕΙΣ NEAN ΑΥΡΗΛΙΑΝ.

ΙΡΘΡΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Τὸ τὸν ἀνωτέρῳ ἐπιγραφὴν ἐδημοσίευσα πρὸ^τ
τριῶν περίπου ἐτῶν διὰ τῆς Πανδώρας σημειώ-
σεις τινὰς περὶ τῶν Ἕνωμένων Ἐπαρχιῶν τῆς Ἀ-
μερικῆς, λαβὼν εὐκαιρίαν ἐκ τινος ἐκδρομῆς μου
περὶ τὰ τέλη τοῦ 1859 ἔτους, μεταξὺ τῶν δύο
μυητηριουμένων πόλεων, δπως ἐπισκεφθῶ τὰς
χωριώτερας πόλεις τῆς Όμοσπονδίας. Άλλ' ἥδη,
ἔνεκα τοῦ καταμαστίζοντος τὸν τόπον ἐμφυλίου
πολέμου, η διὰ ξηρᾶς συγκοινωνία κατέστη δυσ-
κολωτάτη καὶ προτιθέμενος νὰ μεταβῶ ἐκ νέου
εἰς Νέαν Αύρηλιαν, ἡναγκάσθην, ἐκών ἀέκων νὰ
ἐπιβῶ τοῦ Ἀμερικανικοῦ ἀτμοπλοίου «Marion»
τὴν 12 Νοεμβρίου 1862 καὶ νὰ ἀφιερώσω τὴν τύ-
χην μου εἰς τὴν θέλησιν τῶν στοιχείων. Ή ἀτμο-
σφαιρα ἥτο δυιχλώδης καὶ ψυχρὰ ἔνεκα τῆς πρὸ^τ
δύω ἡμερῶν καὶ απεσύνης πυκνῆς χιόνος ὅτε κα-
τεβαίνομεν τὸν ποταμὸν Χόδσωνα καὶ τὰ φρού-
ρια Λαφαγέτου καὶ Χαμιλτῶνος, τὰ ὑπερασπί-
ζοντα τὴν εἰσόδον τοῦ λιμένος τοῦ Νεοβοράκου,
ἥγειροντο φοβερὰ καὶ ἀπειλητικὰ ἐκατέρωθεν δει-
κνύοντα τὰ ἐκατὸν χάινοντα στόματα τῶν καθ' ἡ-
μῶν ἐστρημμένων τηλεσύλων των. Διώρος πλοῦς
ἀπὸ τῆς πόλεως ἔφερεν ημᾶς εἰς τὸ ἔξωτατον τοῦ
λιμένος στόμιον καὶ δὲ σάλος τῶν δγκωδῶν κυμά-
των, τὰ δοπιαὶ ἥρχισαν νὰ πλήττωσι τοῦ ἀτμο-
πλοίου τὰ πλευρὰ, κατεδείκνυον ἀριδήλως ὅτι εὐ-
ρισκόμεθα ἥδη ἐν πληρεστάτῃ θέᾳ τοῦ ἀτλαντι-
κοῦ θάκεανοῦ.